

W ramach zarzutu drugiego Komisja podnosi, że Sąd naruszył art. 84 regulaminu Sądu, gdy rozpatrywał zarzut dotyczący naruszenia art. 70 ust. 1 dekretu ustawodawczego nr 385 z dnia 1 września 1993 r. w sprawie wersji skonsolidowanej prawa bankowego i kredytowego (zwanego dalej „wersją skonsolidowaną prawa bankowego”). Zarzut ten nie został podniesiony w skardze i nie mógł zostać podniesiony później na etapie odpowiedzi na skargę, ponieważ nie opierał się na kwestiach prawnych i faktycznych, które ujawniłyby się dopiero w trakcie postępowania. Ewentualnie, Sąd naruszył zasadę dyspozycyjności i zakaz badania z urzędu okoliczności związanej z materialną zgodnością z prawem zaskarżonego aktu.

W ramach trzeciego zarzutu Komisja podnosi, że Sąd naruszył art. 4 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 1024/2013⁽¹⁾ oraz art. 70 ust. 1 ujednoliconej wersji prawa bankowego, dokonując błędnej wykładni przesłanek rozwiązania organów administracyjnych i nadzorczych instytucji kredytowej przewidzianych w drugim z tych przepisów zgodnie z ogólnymi zasadami wykładni prawa włoskiego. Sąd dokonał błędnej wykładni wspomnianego art. 70, nie uwzględnił konieczności dokonania wykładni systematycznej, historycznej i teleologicznej zgodnie z Konstytucją Republiki Włoskiej, a ponadto nie uwzględnił orzecznictwa krajowego.

W ramach zarzutu czwartego Komisja podnosi, że Sąd naruszył art. 288 ust. 3 TFUE poprzez błędne stwierdzenie, że art. 70 ust. 1 skonsolidowanej wersji prawa bankowego nie może być interpretowany w sposób zgodny z art. 29 dyrektywy 2014/59/UE⁽²⁾. W szczególności Sąd naruszył ciężący na nim obowiązek dołożenia wszelkich starań, w ramach przysługujących mu uprawnień, w celu zapewnienia pełnej skuteczności spornej dyrektywy, przy uwzględnieniu całości prawa krajowego i zastosowaniu uznanych w nim metod wykładni, oraz osiągnięcia rezultatu zgodnego z celem dyrektywy.

W ramach zarzutu piątego Komisja podnosi, że Sąd naruszył art. 4 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 1024/2013 oraz art. 288 ust. 2 i 3 TFUE, zakazując Europejskiemu Bankowi Centralnemu oparcia jego działania na przepisach dyrektyw mających bezpośrednią skuteczność oraz nakazując mu stosowanie krajowych przepisów transponujących sprzecznych z tymi dyrektywami.

(¹) Rozporządzenie Rady (UE) nr 1024/2013 z dnia 15 października 2013 r. powierzające Europejskiemu Bankowi Centralnemu szczególne zadania w odniesieniu do polityki związanej z nadzorem ostrożnościowym nad instytucjami kredytowymi (Dz.U. 2013, L 287 s. 63).

(²) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiająca ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniająca dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/EU oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 (Dz.U. 2014, L 73, s. 190).

Odwołanie od wyroku Sądu (pierwsza izba) wydanego w dniu 19 października 2022 r. w sprawie T-850/19, Grecja/Komisja, wniesione w dniu 27 grudnia 2022 r. przez Republikę Grecką

(Sprawa C-797/22 P)

(2023/C 63/35)

Język postępowania: grecki

Strony

Wnosząca odwołanie: Republika Grecka (przedstawiciele: E. Leftheriotou, A.E. Vasilopoulou)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącej odwołanie

Wnosząca odwołanie wnosi o uwzględnienie odwołania i uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 19 października 2022 r. w sprawie T-850/19⁽¹⁾, którym to wyrokiem została oddalona skarga Republiki Greckiej, wniesiona w dniu 12 grudnia 2019 r. i zmierzająca do stwierdzenia nieważności decyzji Komisji z dnia 7 października 2019 r., C(2019) 7094 final, dotyczącej środków SA.39119 (2016/C) (ex 2015/NN) (ex 2014/CP) wdrożonych przez Republikę Grecką w formie dotacji na spłatę odsetek i gwarancji związanych z pożarami w 2007 r. (decyzja ta dotyczy wyłącznie sektora rolnego) (Dz.U. 2020, L 76, s. 4), w celu uwzględnienia wspomnianej wyżej skargi i stwierdzenia nieważności decyzji Komisji.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie swojego odwołania wnosząca je podnosi dwa zarzuty.

Pierwszy zarzut odwołania, dotyczący błędnej wykładni i błędnego zastosowania art. 107 ust. 1 TFUE oraz niewystarczającego i nieodpowiedniego uzasadnienia zaskarżonego wyroku, dzieli się na dwie części.

W części pierwszej pierwszego zarzutu odwołania wnosząca je twierdzi, że wskutek błędnej wykładni i błędnego zastosowania art. 107 ust. 1 TFUE Sąd uznał, iż przedsiębiorstwa rolne na obszarach dotkniętych pożarami, które to przedsiębiorstwa otrzymały pożyczki gwarantowane przez państwo greckie (i wyłącznie te przedsiębiorstwa), uzyskały korzyść gospodarczą. Ponadto Sąd nie uzasadnił wystarczająco tego stwierdzenia.

W części drugiej pierwszego zarzutu odwołania wnosząca je podnosi, że Sąd błędnie zinterpretował i zastosował art. 107 ust. 1 TFUE, gdy uznał, że sporne środki mają charakter selektywny.

Drugi zarzut odwołania dotyczy błędnej wykładni i błędnego zastosowania pojęcia wyjątkowych okoliczności, które pozwalają nie odzyskiwać pomocy zgodnie z ogólnymi zasadami proporcjonalności i dobrej administracji, jak również niepełnego i wewnętrznie sprzecznego uzasadnienia.

(¹) ECLI:EU:T:2022:638